

1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EGT L 40, 1989, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 17, s. 178), har domstolen, sammansatt av ordföranden vid sjätte avdelningen J.-P. Puissochet, tillförordnad ordförande, avdelningsordförandena M. Wathelet och C.W.A. Timmermans samt domarna C. Gulmann, D.A.O. Edward, P. Jann, F. Macken, S. von Bahr och J.N. Cunha Rodrigues (referent), generaladvokat: P. Léger, justitiesekreterare: avdelningsdirektören M.-F. Contet, den 6 maj 2003 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) En färg i sig, utan begränsningar i rummet, kan ha särskiljningsförmåga för vissa varor eller tjänster i den mening som avses i artikel 3.1 b och 3.3 i rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar, under förutsättning att den, i synnerhet, kan återges grafiskt på ett sätt som är klart, precist, fullständigt i sig, lättillgängligt, tydligt, beständigt och objektivt. Det sistnämnda villkoret är inte uppfyllt genom att den ifrågavarande färgen enbart återges på papper, men det kan uppfyllas om denna färg beskrivs genom en internationellt erkänd färgidentifieringskod.
- 2) För att avgöra vilken särskiljningsförmåga en viss färg kan ha i egenskap av varumärke är det nödvändigt att beakta det allmänna intresset av att inte otillbörligen begränsa tillgången på färger för andra aktörer som utbjuder varor eller tjänster av samma slag som dem som registreringsansökan avser.
- 3) En färg i sig kan anses ha särskiljningsförmåga i den mening som avses i artikel 3.1 b och 3.3 i direktiv 89/104, under förutsättning att varumärket enligt målgruppens uppfattning är ägnat att utvisa att den vara eller tjänst som registreringsansökan avser härrör från ett visst företag och att denna vara eller tjänst kan särskiljas från andra företags varor eller tjänster.
- 4) Den omständigheten att ansökan om registrering av en färg i sig som varumärke avser ett stort antal varor eller tjänster, eller avser en särskild vara eller tjänst eller en särskild grupp av varor eller tjänster, är relevant, tillsammans med andra omständigheter i det enskilda fallet, både vid bedömningen av om den färg för vilken registrering söks har särskiljningsförmåga och vid bedömningen av om denna registrering är förenlig med det allmänna intresset av att inte otillbörligen begränsa tillgången på färger för andra aktörer som utbjuder varor eller tjänster av samma slag som dem som registreringsansökan avser.
- 5) Den myndighet som är behörig att registrera varumärken, vid bedömningen av om ett varumärke har särskiljningsförmåga i den mening som avses i artikel 3.1 b och 3.3 i direktiv 89/104, skall göra en konkret bedömning med beaktande av alla omständigheter i det aktuella fallet och i synnerhet av det bruk som gjorts av varumärket.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 8 maj 2003

i mål C-111/01 (begäran om förhandsavgörande från Oberster Gerichtshof): Gantner Electronic GmbH mot Basch Exploitatie Maatschappij BV⁽¹⁾

(Brysselkonventionen – Artikel 21 – Litispendens – Kvittning)

(2003/C 146/11)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

I mål C-111/01, angående en begäran enligt protokollet av den 3 juni 1971 angående domstolens tolkning av konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, från Oberster Gerichtshof (Österrike), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Gantner Electronic GmbH och Basch Exploitatie Maatschappij BV, angående tolkningen av artikel 21 i den ovannämnda konventionen av den 27 september 1968 (EGT L 299, 1972, s. 32; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 30), i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands tillträde (EGT L 304, s. 1, och – i ändrad lydelse – s. 77; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 14), enligt konventionen av den 25 oktober 1982 om Republiken Greklands tillträde (EGT L 388, s. 1; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 26), enligt konventionen av den 26 maj 1989 om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals tillträde (EGT L 285, s. 1; svensk utgåva, EGT C 15, 1997, s. 43) och enligt konventionen av den 29 november 1996 om Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges tillträde (EGT C 15, 1997, s. 1), har domstolen (femte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden M. Wathelet (referent) samt domarna C.W.A. Timmermans, A. La Pergola, P. Jann och S. von Bahr, generaladvokat: P. Léger, justitiesekreterare: M.-F. Contet, avdelningsdirektör, den 8 maj 2003 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

Artikel 21 i konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, i dess lydelse enligt konventionen av den 9 oktober 1978 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands tillträde, enligt konventionen av den 25 oktober 1982 om Republiken Greklands tillträde, enligt konventionen av den 26 maj 1989 om Konungariket Spaniens och Republiken Portugals tillträde och enligt konventionen av den 29 november 1996 om Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges tillträde, skall tolkas så, att det vid prövningen av huruvida talan i två olika mål, i vilka parterna är desamma men som väckts vid domstolar i olika konventionsstater,

⁽¹⁾ EGT C 200, 14.7.2001.

rör samma sak endast skall tas hänsyn till de olika kärandenas respektive yrkanden men inte till en svarandes grunder för bestridande härav.

(¹) EGT C 134, 5.5.2001.

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 8 maj 2003

i mål C-113/01 (begäran om förhandsavgörande från Högsta förvaltningsdomstolen): *Paranova Oy*⁽¹⁾

(Tolkning av artiklarna 28 EG och 30 EG – Läkemedel – Återkallelse av ett godkännande för parallellimport till följd av att godkännandet för försäljning av referensläkemedlet sagts upp)

(2003/C 146/12)

(Rättegångsspråk: svenska)

I mål C-113/01, angående en begäran enligt artikel 234 EG från Högsta förvaltningsdomstolen (Finland) att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Paranova Oy angående tolkningen av artiklarna 28 EG och 30 EG, har domstolen (sjätte avdelningen), sammansatt av avdelningsordföranden J.-P. Puissochet samt domarna C. Gulmann (referent), F. Macken, N. Colneric och J.N. Cunha Rodrigues, generaladvokat: F.G. Jacobs, justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl, den 8 maj 2003 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

Artiklarna 28 EG och 30 EG innebär hinder för nationella bestämmelser i vilka föreskrivs att godkännandet för parallellimport av det aktuella läkemedlet skall återkallas på enbart den grunden att referensgodkännandet har återkallats på begäran av innehavaren. Artiklarna 28 EG och 30 EG innebär emellertid inte något hinder för att parallellimporten av det aktuella läkemedlet begränsas, om människors hälsa verkligen äventyras av att det parallellimporterade läkemedlet fortsätter att saluföras på marknaden i importmedlemsstaten.

(¹) EGT C 150, 19.5.2001.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 3 april 2003

i mål C-116/01 (begäran om förhandsavgörande från Raad van State): *SITA EcoService Nederland BV, tidigare Verol Recycling Limburg BV mot Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer*⁽¹⁾

(”Miljö – Avfall – Förordning (EEG) nr 259/93 – Direktiv 75/442/EEG – Behandling av avfall i flera etapper – Användning av avfall som bränsle i cementindustrin och användning av restprodukter från avfallsförbränning som råvara vid tillverkning av cement – Klassificering som återvinning eller som bortskaffande – Begreppet huvud användning som bränsle eller andra metoder att generera energi”)

(2003/C 146/13)

(Rättegångsspråk: nederländska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)

I mål C-116/01, angående en begäran enligt artikel 234 EG, från Raad van State (Nederländerna), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan SITA EcoService Nederland BV, tidigare Verol Recycling Limburg BV och Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, angående tolkningen av rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall (EGT L 194, s. 39; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238), i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 (EGT L 78, s. 32; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 66), och enligt kommissionens beslut 96/350/EG av den 24 maj 1996 (EGT L 135, s. 32), har domstolen femte avdelningen, sammansatt av avdelningsordföranden M. Wathelet samt domarna C.W.A. Timmermans, A. La Pergola (referent), P. Jann och A. Rosas, generaladvokat: F.G. Jacobs, justitiesekreterare: avdelningsdirektören M.-F. Contet, den 3 april 2003 avkunnat en dom där domslutet har följande lydelse:

- 1) Klassificeringen som bortskaffande eller återvinning i den mening som avses i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991, och enligt kommissionens beslut 96/350/EG av den 24 maj 1996, av ett förfarande för behandling av avfall som omfattar flera olika etapper skall, vid tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen, ske enbart med beaktande av det första förfarande som avfallet skall undergå efter transporten.